

40. Modersohn Ernő

Azoknak, akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 41. Modersohn Ernő – Azoknak, akik Istent szeretik, azoknak minden javukra van.

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

Meg vagy elégedve Istennel?

Jelentőségteljes kérdés! Természetesen! - feleled, amikor ezt a kérdést hallod. De nem tudom, vajon ugyanezt válaszolod-e majd akkor is, amikor ezeket a sorokat elolvastad. Nagyon félek, akkor be fogod ismerni, hogy *nem mindig*; igen, hogy *nagyon gyakran nem* vagy megelégedve a te Isteneddel.

Drága Testvérem, szeretnék veled a Római levél 8. részének 28. verséről beszélni. Olyan vers ez, amelyet már gyermekkorod óta kívülről ismersz. De kérdés, vajon ismered-e belülről is? Tudod hogyan hangzik: "**Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van.**".

Ugye, rég ismert vers ez? Nos, ha te csakugyan szereted Istent, akkor ebben a versben lévő ígéret reád is vonatkozik; akkor az a tiéd is. Ha pedig nem szereted Istent, akkor ennek a versnek ígérete reád nem vonatkozik, számodra nem mond semmit.

Mit mond ez az ige? Azt mondja, Isten gyermekeinek minden javukra van. Szó szerint fordítva így hangzik ez a vers: "**Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik minden javukat munkálja.**"

De mi a "jó", ami után nem jöhet egy "jobb", vagy "legjobb"? Erre is megkapjuk a feleletet, benne van a következő versben - "**legyünk mi hasonlók az Ő Fia ábrázatához**". Istennek az Ő gyermekeivel dicsőséges szándéka van. Hasonlókká akarja tenni őket az Ő Fia ábrázatához. *Mindennek* ezt az isteni szándékot, ezt a dicsőséges célt kell szolgálnia, hogy "hasonlókká legyünk az Ő Fia ábrázatához".

Ó, ha ezt az egyszer, rég ismert mondást igazán megtanulod és alkalmazod életedre és életed minden egyes helyzetére, akkor boldog ember leszel, boldogabb, mint eddig voltál. Akkor csendességed olyan mélységes, és békességed olyan dicsőséges lesz, amilyenről mindeddig fogalmad sem volt. *Akkor meg leszel elégedve a te Isteneddel.*

A Bibliánál találóbban és rövidebben nem jellemezhetjük Jézus lényét. Ézsaiás a "**Bárány**"-nak nevezi Őt. *Mint Bárány, mely a mézárszékre vitetik és mint juh, mely megnémult az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg.* Keresztelő János, ezt a próféta által rajzolt képet újra előveszi. "**Ímé, Istennek Báránya, aki elveszi a világ bűneit.**" Igen, Jézus a csendes, türelmes, hallgató, szenvedő Báránya Istennek. És ha hasonlókká akarunk lenni Jézus Krisztushoz, akkor bennünk is a Bárány indulatának kell uralomra jutni és a Bárány képének kell bennünk kialakulni.

Most már látjuk világosan, mi Isten szándéka velünk: A Bárány képét akarja bennünk kiformálni. Ezt *a célt* kell szolgálnia *mindennek*, kivétel nélkül *mindennek*, ami a te életedben történik.

Ezt az egy célt kell szolgálnia életed minden nagy és nehéz szenvedésének is. Amikor az Úr betegágyba fektet, azzal is ezt a szándékát munkálja benned. Vajon megfontolás tárgyává teszed-e ezt minden egyes alkalommal? Ó nem, ismerd csak be, sokszor igazán türelmetlen és békétlen vagy. Azt mondod: Éppen most nagyon rosszkor jött a betegség. Éppen most sok és sürgős munkám van. Éppen most vagyok különösen nélkülözhetetlen üzletemben, házamban, hivatalomban. - Félek, ha ez a betegség máskor jön, ugyanezt mondtad volna akkor is! Fontold csak meg, vajon nem így van-e ez!?

Látod, ha azt mondod, vagy gondolod, hogy ez a betegség soha alkalmatlanabb időben nem jöhetett volna, akkor mégis csak *elégedetlen vagy Istennel!* Ő éppen ebben az időben küldte reád ezt a betegséget. Éppen ezt az időt tartotta legalkalmasabbnak és éppen ezt a betegséget legszükségesebbnek számodra, - és te nem vagy megelégedve Vele. Miért nem? Mert elfelejtetted, hogy a betegség *javadra* van, az is *javadat* szolgálja? Mert ugyebár, ha ezt meggondolod, akkor nem lennél elégedetlen?

Éppen azért, mert sok munkád van hivatalodban, éppen azért, mert olyan sok tennivalód van a házádban, éppen azért, mert olyan *felizgatott* vagy, azért küldte reád Isten ezt a betegséget; azért, hogy egyszer **időt nyerj csendességre és magadba szállásra**, hogy világos képet kaphass arról, hogyan állsz a te Uraddal szemben, akinek nem adtad meg az őt megillető helyet és időt mindaddig életedben.

Mármost, ha ismét beteg leszel, akarsz-e akkor arra gondolni, hogy *minden* a te javadat munkálja? Akarod-e a betegséget - Isten hozottal üdvözölni? Hogyan? Isten hozottal? - Igenis, Isten hozottal! Mert ha a betegség javadat akarja szolgálni és azt Isten küldte rád, akkor neked hálásnak kell lenned érte és Istennek ezt a követét - Isten hozottal kell üdvözölnöd! Ez egyáltalán nem furcsaság, ez magától értetődő dolog.

Úgy találtam, hogy sokan vannak Isten gyermekei között, akik a legnehezebb betegséget is Isten akaratában való bizonyos megadással fogadják. Azt mondják: Amit Isten cselekszik, az nagyon jól van, mert az Ő akarata mindig a legjobb. De ha valami nagyon csekély szenvedés éri őket, annak elhordozására már nincs türelmük. Akkor ők nagyon szerencsétlenek és - elégedetlenek. Ezek az emberek, akik egy tüdőgyulladást, vagy ízületi reumát csöndes türelemmel viselnek, de nagyon könnyen türelmetlenné és hangosakká válnak, ha például - megfájdul a foguk. Ó, akkor ide-oda szaladgálnak a házban, nyögnek és jajgatnak és elrontják a napot a maguk és mások számára is.

Hogyan lehet ez? Úgy, hogy igényeket még nem ismerjük teljesen, ez az alapja a dolognak. Ha meggondoljuk, mindennek a mi javunkat kell munkálnia, akkor tudnunk kell, hogy ehhez a "mindenhez" a fogfájás is hozzá tartozik; az Úr a fogfájással is azt akarja munkálni, hogy bennünk Jézus képe kialakuljon. Ugyebár, olyankor, amikor a fogunk fáj, könnyebben kitűnik, hogy egyrészt mennyi türelmetlenség van bennünk, másrészt még milyen keveset tanultunk meg a Bárány hordozni, szenvedni és hallgatni tudásából. Ezért küldi reád Isten a szenvedést, hogy ezt a hiányodat megmutassa neked.

Tehát, ha majd ismét fogfájás ér - akkor gondold csak arra, hogy ez jó alkalom türelmed gyakorlására és a szenvedés, panasz nélkül való elviselésére. És akkor - adjál hálát érte

Istennek! Igen, miért ne? Ha az is javadat akarja szolgálni, - akkor azért is hálásnak kell lenned! Akkor még ezt is - Isten hozottal kell üdvözölnöd!

Ez új dolog előtted? Úgy tűnik fel, mintha "balgaság" lenne? Nos, akkor ezzel csak azt bizonyítod, hogy kívülről ugyan ismered az Igét, de belülről nem. Számodra az Istennel szemben való engedetlenség megszokássá lett és az Istennel való megelégedést lehetetlennek tartod.

Tovább megyek egy lépéssel és azt mondom: Ha a szenvedés - legyen az nagy vagy kicsi - Isten kezéből jön, akkor nagyon is lehetséges Isten gyermeke számára annak elviselése is. De hogyan áll akkor a helyzet, ha a szenvedés nem egyenesen Isten kezéből jön, hanem az *emberek* okozzák? Ó, ilyenkor nagyon sok keresztyén teljesen helytelen álláspontot foglal el. Ha megsérti, vagy megbántja valaki, akkor kitör belőle: Ezt már mégsem lehet elviselni, - ami sok, az sok - kell, hogy az igazság igazság maradjon! És megy, mentegetni magát, panaszkodik és vádolja azt, aki őt megsértette.

Vajon jól van ez így? Ha felindulsz és megsértődsz a téged ért sértésen - miről feledkeztél el akkor? Ismét elfeledted, hogy minden javadra szolgál. Nem gondoltad meg, hogy Isten ezt a téged ért sértést is arra akarta felhasználni, hogy az Ő Fia képét benned kiformálja. Ugyebár, ez a sértés ismét jó alkalmul szolgált arra, hogy a Bárány képét alkotó két dologban, *a szeretetben és az alázatosságban* gyakorolhasd magadat. De te ezt az alkalmat kihasználatlanul hagytad. Isten ebben az esetben *nem tudta veled célját elérni*. Most tehát Neki ismét küldenie kell ilyen alkalmat, - mert jegyezzük meg jól - Ő nem hagy fel azzal, hogy elérje célját: a Bárány képének kiformálását bennünk. "Amit eltervezett és véghez akar vinni, azt Ő előbb vagy utóbb, de mindenképpen végrehajtja."

Ó, a mi igénk mélyrehatol, ezt most észrevetted. Magában foglalja az egész életet, minden aprólékosságával együtt. Ez az ige mindent magába zár. *Mindennek, mindennek* javadat kell munkálnia.

Dávid király élete egy helyen sem olyan nagy előttem, mint amikor fia, Absolon elől menekülve oda jut a Kidron patakhoz, ahol az arcátlan Sémei - elérkezettnek látva az időt - rátámadt a királyra, hogy bosszúját töltsé rajta. Sémei gyaláznia kezdi a megalázott királyt: *"Te vérszopó, istentelen ember!"* És dobálja kövel s a "földet szórja". Mikor aztán Abisai indulni akar, hogy fejét vegye Sémeinek, akkor mondja a király ezeket a csodálatos szavakat: *"Hagyd, hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta: Szidalmazza Dávidot és ki mondhatja néki: Miért teszed ezt?"*

Ugyebár, Dávidnál láthatunk valamit a Bárány képéből? Nem mentegeti magát és **nem viszonozza a szitkokat**; szenved és hallgat - és a gyaláztatást Isten kezéből veszi.

Lássad, mindennek a kezdete ott van, hogy elismered: ha az emberek gyaláznak, bántanak és vádolnak - Isten áll emögött és Isten engedte ezt meg, mert, ha Istenhez csatlakoztál Isten ezt a szenvedést is javadra akarja felhasználni. Magad kerülöd el az áldást, ha ahelyett, hogy csendben maradtál, igazad keresed és *becsületedet véded*. Ha tehát ismét gyaláztat ér, gondolj Dávidra, aki azt mondta: "Hagyd, hadd szidalmazzon, mert az Úr mondotta néki!"

Azután gondolj Jézusra, akiről azt olvassuk: *"Szidalmaztatván, viszont nem szidalmazott és nem fenyegetőzött, hanem hagyta az igazságosan ítélőre."*

Pál a korintusiakhoz egy csodálatos ígét ír: "Szinte a világ szemetjévé lettünk, - írja - mindeneknek söpredékévé (I.Kor. 4:13.) Ehelyett "söpredék" alkalmazzunk egy számunkra jobban érthető szót és vegyük úgy, mintha Pál apostol azt akarta volna mondani: Olyanokká lettünk az emberek számára, mint a "lábtörő". Tudod mire szolgál a lábtörő? Az ajtó előtt fekszik és az a rendeltetése, hogy az emberek rálépjenek piszkos lábukkal és beletöröljék.

Lábtörő vagy-e már? A lábtörő nem ellenkezik és nem panaszkodik. Azért van, hogy lábbal tapossák.

Házam előtt egy sodronyból font lábtörő van. Ebben a sodronyban fehér golyók vannak, amelyek két nagy betűt alkotnak. Ezek a betűk E.M. Nevem kezdőbetűi. Mindenki, aki házamba jön, elköször Modersohn Ernőre lép a lábával. Lábtörő akarok lenni én is, mint Pál apostol. Igen, - az akarok lenni!

Kész vagy-e te is arra, hogy hagyjad magad lábbal tiporni? Pál apostol a második korintusi levél 12. részének 10. versében ezt írja: "*Gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban a Krisztusért.*" Gyönyörködsz-e te is az ilyen dolgokban? Ha ezt az ígét teljesen megérted, akkor te is megtanulsz majd gyönyörködni a gyalázásokban és üldöztetésekben. Megtanulsz hálát adni értük. És akkor - *meg leszel elégedve Istennel.*

Valóban úgy van az, hogy akik Istent szeretik, minden dolog javukat munkálja! Minden dolog!

Kérlek, írd össze egyszer azoknak az **embereknek nevét**, akik neked a legtöbb fájdalmat okozták és legmélyebben sértettek meg. - Azután írd neveik mellé a Bibliából a római levél 8. részének 28. versét. **Ezeket a kellemetlen embereket** Isten állította életedbe, hogy javadat munkálják! Nézted-e már őket ebből a szempontból is? Nem? Akkor tedd meg ezt most is! Gondolj arra, hogy *mindennek* javadat kell munkálnia. Istennek dicsőséges szándéka van abban is elrejtve, hogy életed útjában olyan embereket állít, akiknek elhordozása számodra nehéz. Az Ő Fia képét akarja benned kiformálni.

Lehet, hogy egy nehezen elviselhető hivatalfőnök, akinek "Nem lehet tetszésére tenni"; vagy hivataltárs, aki minden módon izgatni, vagy haragítani akar; valaki, aki drága dolgaidat tönkre hagyja menni, vagy talán - férjed vagy feleséged, de bárki legyen is az, Isten ezeket az embereket mind csak arra akarja felhasználni, hogy mindket megáldjon. Nekik is javukat kell munkálniuk.

Ó, ha ezeket az embereket, akik olyan sok fájdalmat és könnyet szereztek már neked, ebből a nézőpontból tekinted, hogy nekik Isten nevében és megbízásából egy fontos és dicsőséges szolgálatot kell teljesíteniük rajtad, - mondd, még akkor is békétlen tudsz lenni, hogy ezek az emberek olyan sok nehézséget okoznak? Nem, akkor te szívből jövő Isten hozottal fogod üdvözölni őket, mert tudod: tulajdonképpen még az ellenségeim is barátaim. Nekik is az én javamat kell munkálniuk.

Megfigyelted-e, mennyire más képet nyernek az élet nehézségei akkor, amikor megértetted ezt az ígét: Akkor a nehézségek átváltoznak dicsőséggé és akkor te el tudod énekelni és mondani:

"Irgalmasság minden, mit Te cselekszel!"

Ó, milyen gyakran állítottuk magunkról, hogy világosságban vagyunk akkor, amikor pedig kivontuk magunkat a nehéz körülmények alól! Ha te otthagysz lakásodat csak azért, mert lakótársad olyan "ellenséges" volt veled szemben, akkor sok áldástól fosztottad meg magadat és Istent is egy jó alkalomtól, hogy Jézus képét benned kiábrázolhassa. Most tehát új alkalmat kell Neki erre készítenie. És Ő meg is teszi, el lehetsz rá készülve.

Minden, minden javunkat munkálja! Ó, boldogító, drága igazság!

Aki megragadta ezt, békességet nyer. Kettőt tanulhatunk meg az eddigiekből, két olyan dolgot, ami eddig békességünket megzavarta és elhomályosította. Mi ez a két dolog? Az egyik: nagy vágyakozás valami után; a másik nagy félelem valamitől.

Mennyi kívánságot táplál magában még Isten gyermeke is! Bárcsak ezt megkapnám! Bárcsak ezt az állást elnyerném! És ha a kívánság nem teljesedik, akkor csalódunk, akkor kedvetlenek vagyunk, ingerültek és vége a békességünknek.

Éppen így van ez a félelemmel is. Csak valahogy ez, vagy az meg ne történjék! Csak beteg ne legyek! Csak a feleségem egészséges maradjon! És ha mégis bekövetkeznék az, amitől féltünk, akkor "magunkon kívül" vagyunk.

Nem így van-e ez gyakran életedben? Nem tesznek-e vágyaid és aggodalmaid gyakran békétlenné és szerencsétlenné? Ó, ismerd csak el; Isten nem tehet hibát! Add át vágyaidat és aggodalmadat nyugodtan Istennek és mondd: "Uram, legyen úgy, ahogy te akarod!" Úgy is lesz, - minden javadat fogja szolgálni - mert minden Istentől jön!

Ha ezt tudjuk, ha erre gondolunk, akkor békességünk lesz. Meg leszünk elégedve Istennel!

Régebben egy szobrász műterme mellett laktam és gyakran láttam őt munkában. Amikor egy alkalommal munka közben olyat sújtott a kőre, hogy darabok repültek szerteszét, megkérdeztem:

- Mester, ha a szükségesnél valamivel nagyobbat ütne a kőre, mi történne akkor?

A mester rámnézett és csak ennyit mondott:

- Az nem fordulhat elő!

- No igen, - erősködtem tovább - de ha mégis megtörténne?

- Nem, - ismételte újra - az nem történhet meg!

Ekkor tanultam valamit. Ha egy egyszerű szobrász olyan biztos a maga dolgában, hogy azt tudja mondani: az nem fordulhat elő, hogy nagyobbat üssek a szükségesnél, .- akkor Nála, a mennyei szobrásznál ez még kevésbé fordulhat elő. De te ugyebár, gyakran úgy véled, hogy az ütés nagyon erős volt és "elviselhetetlen".- Vonakodtál és panaszkodtál, amikor

Ő a kezébe vett, hogy Jézus képét rajtad kivésse. De - jegyezd meg jól - az nem fordulhat elő, hogy Ő a szükségesnél nagyobbat süjtson! Ne félj! Minden ütés éppen olyan nagy és éppen olyan kicsiny, mint amilyennek lenni kell! Ő soha nem süjt sem erősebben, sem mélyebben!

Egy napon azt láttam, hogy a szobrásznál nagy márványtömböt tettek le.

-Mit fog ezzel csinálni? - kérdeztem tőle.

Ebben a tömbben egy szép szobor van elrejtve - válaszolta a mester - csak a fölösleges anyagot kell róla levésni!

Nap-nap után láttam, hogyan halad mindig előbbre a munka Először durva, formátlan alakká változott, végül ott állt előttünk a szobor.

- Mostmár egészen kész? - kérdeztem

-Ó, még sokáig nem -válaszolta a mester. Most következnek az apró, finom vonások.

Azzal letette a vésőjét, elővett egy vassűt és elkezdte az apró finom vonásokat meghúzni. És végre eljött a nap, amikor a szobor elkészült. A mester félretette kalapácsot, vésőt és vassűt. A mű elkészült.

Kedves Testvérem! A nagy Szobrász téged is kezébe vett, hogy Jézus képét kidolgozza rajtad. Maradj csendben! A márvány nem tud kiáltani. De mi "élő kövek vagyunk", mi tudunk és kiáltunk is nagyon sokszor. Ő igen nagyon gyakran tesszük ezt. De ugyebár, nem fogunk továbbra is így cselekedni?

Csendesen, Istenben megnyugodva akarunk járni. Igen, most már tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, kell, hogy minden javukat munkálja.

Ismerek egy öreg őszhajú testvért, aki Jézus Krisztusnak régi harcosa. Tőle tanultam a következő verset, amely egyúttal az ő jeligeje is. A vers így hangzik:

Hallelujah, jó barát ha dicsér,

Hallelujah, ellenség ha kísér.

Hallelujah, ha a nap nevet,

Hallelujah, ha vész fenyeget.

Hallelujah, ha szükségben járok,

Hallelujah, hogyha segílyt látok.

Hallelujah, akár mi is lenne,

Hallelujah, vég nélkül, örökre!"

Ó, ha a te életed és az én életem is ezzel a boldog hanggal, ezzel a hálateljes Hallelujah-val lenne egybehangolva! Így lehet és kell ennek lennie, mert: **"Tudjuk, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden egyaránt javokat munkálja."**